

[Aksel Larsen.]

så forfærdelig meget, at der bliver nogen diskussion her i tinget om et så vigtigt og betydningsfuldt forslag. Forholdet er imidlertid det, at vi anser det for en meget vigtig sag. Vi ville anse det for rimeligt, om forretningsordenens frister var blevet overholdt, og vi ville anse det for rimeligt, om man overhovedet ikke havde behandlet denne sag på nuværende tidspunkt, da der allerede er fastsat valg. Man må imidlertid — nej, ikke have os undskyldt, men — finde sig i, at vi, der til daglig angribes, og om hvem man påstår, at vi nedsætter parlamentarismens anseelse, tillader os at forsvare parlamentarismen og parlamentet og de parlamentariske arbejdsmetoder imod de attentater, der øves imod dem fra deres side, der helst ville have lusket de største afgørelser igennem på den kortest mulige tid. Hvis det havde drejet sig om forslag om fluebekæmpelsesmidler, havde det nok været mindst $\frac{1}{2}$ år at få det igennem folketinget, men nu drejer det sig ikke alene om en bevilling på 350 mill. kr. til oprustning, men det drejer sig om et forslag, der har den allerstørste betydning for Danmark, ikke alene indenrigspolitisk, økonomisk og socialt, men også udenrigspolitisk. Derfor forekommer det os, at vi er på den rigtige side, når vi gør, hvad vi kan, dels for at få sagt, hvad vi har på hjerte, i det omfang, forretningsordenens begrænsede taletid tillader det, dels for, at behandlingen ikke bliver jasket mere igennem, end man i hvert fald ved hjælp af forretningsordenen og sin kompakte majoritet, hvortil de radikale slutter sig, kan gennevtvinge.

Men disse bemærkninger var kun fremkaldt af den højtærede finansministers sidste mærkværdige udtalelse. Det, jeg forlangte ordet for, var noget andet. Jeg ønsker at konstatere, at finansministerens henstilling til formanden om ikke at lade de øvrige regeringsforslag komme til behandling i folketinget og det ændringsforslag, der er stillet her ved anden behandling, bekræfter, at jeg i den diskussion, finansministeren og jeg havde natten mellem den 8. og 9. august, havde ret. Hvad drejede den diskussion sig om? Jo, jeg slog det forhold fast, at regeringen var villig til isoleret at gennemføre bevillingen af de 350 mill. kr. og ikke kæde den sammen med noget andet og ikke forlange, at nogen af de øvrige regeringsforslag skulle gennemføres her i tinget. Denne stiltfærdige konstatering af kendsgerninger ophidsede finansministeren uhyre — jeg erkender ellers, at han er ret

fink til ikke ligefrem at lade sig ophidse, men sommetider går naturen over den ministerielle optugtelse. Det ophidsede finansministeren uhyre, og han stemplede mig som uvederhæftig og hævdede, at det var aldeles urigtigt. Nu har vi kendsgerningerne på bordet. Forslaget til rigsdagsbeslutningen fra i går blev ikke ført igennem til anden behandling; det blev droppet. Lovforslaget om dækning efter de af regeringen anviste linier for de forøgede militære udgifter — disse dækningsregler, om hvilke finansministeren på et møde et eller andet sted i provinsen næsten har sagt, at dem ville han forsvare med liv og blod — har man nu opgivet, såsnart der fra konservativt hold blev anmodet om at lade dem falde.

Status for denne kortvarige samling af lange rigsdagsmøder er den, at regeringen kom med en stor buket lovforslag, forkyndende, at disses omgående vedtagelse var nødvendig for at redde gamle Danmark, og da det kom til stykket, var der kun en eneste ting, man ønskede at sikre sig at rigsdagen vedtog, nemlig bevilling af midler til oprustning, om hvilke forsvarsministeren erklærer, at han egentlig ikke aner, hvordan de skal bruges. Jeg formoder, man skal underforstå: men han venter at få besked derom.

Ja, således ligger det, og det er bevist gennem det ændringsforslag, finansministeren er kommet med her.

Finansministeren (H. C. Hansen): Det er mere for en ordens skyld, jeg tager ordet. Det, det ærede medlem sagde i nat — eller var det sidste nat, jeg kan dårligt holde rede på det —, var, at regeringen ville gennemføre militærhistorien uden sammenknytning med noget som helst andet. Det var det, jeg protesterede imod. Det vil det ærede medlem kunne erindre, og jeg sagde, at det, der vedrører importrestriktionerne, måtte vi forlange gennemført, og det er gennemført under det vilkår, at der bliver valg. På det punkt rettede jeg det ærede medlem, og det kan ikke have nogen hensigt, at vi bliver ved at drøfte det, når jeg så evident har ret, og når vi oven i købet har fået valg på det standpunkt. Hvad skal så denne diskussion til? Det ærede medlem kan ikke have anden mening med sine betragtninger om dækningen end at forsøge på at gøre socialdemokratiets forslag til noget tvivlsomt overfor befolkningen. (Aksel Larsen: Det er det!). Det ærede medlem kan jo have sin mening, men det